

អាជីវកម្ម

54

ជារាងនូវរបៀបសេចក្តីណែនាំ
ការងារនៃក្រសួងពេទ្យ

62

ការងារនៃក្រសួងពេទ្យ
ក្នុងក្រសួងពេទ្យ

68

ការងារនៃក្រសួងពេទ្យ
ក្នុងក្រសួងពេទ្យ

73

ក្រសួងពេទ្យ
ក្នុងក្រសួងពេទ្យ

82

ការងារនៃក្រសួងពេទ្យ
ក្នុងក្រសួងពេទ្យ

90

ក្រសួងពេទ្យ
ក្នុងក្រសួងពេទ្យ

3
ជាអក្សរខ្លួនដែលបានបង្ហាញ
របៀបបង្ហាញនូវការងារនៃក្រសួងពេទ្យ

10

ការងារនៃក្រសួងពេទ្យ
ក្នុងក្រសួងពេទ្យ

20

ក្រសួងពេទ្យ
ក្នុងក្រសួងពេទ្យ

30

ការងារនៃក្រសួងពេទ្យ
ក្នុងក្រសួងពេទ្យ

32

ក្រសួងពេទ្យ
ការងារនៃក្រសួងពេទ្យ

38

ក្រសួងពេទ្យ

ការងារនៃក្រសួងពេទ្យ

47

ក្រសួងពេទ្យ
ក្នុងក្រសួងពេទ្យ

บรรณาธิการอำนวยการ จอยร์ แคล็คก
บรรณาธิการบริหาร โรชาลี ทารกอ่อนสกี
บรรณาธิการนื้อหา เด่นนิส แดรบเบลล์
ผู้ออกแบบ บาร์บารา ลอง
บรรณาธิการภาพ แมกกี จอห์นสัน สไลเกอร์

นักเขียน:

มอร่า คริสต์เฟอร์, แอนน์ คูแซด,
ไมเคิล คูแซด, เฟรดริก เอ. เอ็มเมอร์ท,
เดวิด กอดดี, ยออลลี ชิวร์,
นอร์เมน ลั่งกอร์, จอห์น นิแกดวาร์สัน,
บรูซ โอดแมน, เชลลี่ โอลิเวอร์สัน,
ริชาร์ด พาวล์ลีค, ไโอล่า เพ็ค, โจนานา โภส

ภาพปก: เทพีแห่งเสรีภาค หนึ่ง ในสัญลักษณ์ของ
สนธิสัญญาที่มีเชือเดียงมากที่สุด ตั้งตะหง่านอยู่
ที่ทางเข้าท่าเรือนิวยอร์ก สนธิสัญญาได้รับปั๊มน้ำเป็น
ของขวัญจากประเทศฝรั่งเศสในปี พ.ศ. 2427 และถือ
เป็นสัญลักษณ์ของประเทศ และเครื่องหมายของ
เสรีภาคและโอลิเวียส์ รูปปี้เทพีแห่งเสรีภาคเป็นรูป
ผู้หญิงแต่งกายด้วยผ้าพันรอบตัวที่หลวไว้ให้และถือ
คอมไฟที่จุดสว่าง บนศีรษะของรูปปี้มีมงกุฎเจ็ดยอด
หมายถึงมหาสมุทร 7 แห่งและทวีป 7 แห่ง ที่แขวนข้าง
ของรูปปี้มีแผ่นพินลักษณ์ที่ 4 กรกฎาคม พ.ศ. 2319
ซึ่งเป็นวันที่เมืองกรุงปารีสสถาปนา

ມາດຕະຖາວອນ ມາດຕະຖາວອນ

เรื่องราวของชาวเมริกัน คือเรื่องราวแห่งการอพยพและความ
หลากหลายนานา สร้างความต่อเนื่องผู้อพยพมากกว่า
ประเทศใด-โดยมีจำนวนผู้อพยพเข้าประเทศรวมกว่า 50 ล้าน
คน และยังคงต่อเนื่องรับผู้อพยพประมาณ 500,000 ถึง 1 ล้านคน
ต่อปี ในอดีต นักเขียนเมริกันจะเน้นแนวคิดการหล่อหลอม
วัฒนธรรม ซึ่งเป็นภาพที่ลืมไว้ทุกที่เพิ่งเข้ามาอยู่ในเมริกาจะทิ้ง
วัฒนธรรมดั้งเดิมของตน และรับนิววิสแบบเมริกันไปใช้ เช่น
ถูกหลานของผู้อพยพจะเรียนภาษาอังกฤษและไม่เรียนภาษา
ของบิดามารดา อย่างไรก็ตาม เมื่อเวลา นี้ ชาวเมริกันได้เริ่ม
ให้ความสำคัญกับความหลากหลาย กลุ่มเชื้อชาติต่างๆ เริ่ม
ปฏิบัติและลองมรดกทางวัฒนธรรมของตน และถูกหลานของ
ผู้อพยพก็จะพูดได้สองภาษา

ប្រព័ន្ធសាស្ត្រខ្មែរ

ผู้อพยพมาในเมืองต่างๆ มากกว่า 20,000 ปี ล่วงมาแล้วเป็น
ชนเผ่าเริ่ร่อนระห่ำทวีปที่ตั้งรากพื้นที่ด้วยการล่าสัตว์และติดตาม
ผู้ล่าสัตว์จากอาชีวกรรมนา โดยข้ามสะพานแพร่เดินที่เชื่อม
ระหว่างสองทวีปซึ่งคือช่องแคบแบร์กในปัจจุบันนี้ เมื่อ
คริสต์ศตวรรษ โคลัมบัส “คันபบ” โลเกิลในปี พ.ศ. 2035 มี
ชนพื้นเมืองอเมริกันอาศัยอยู่ในบริเวณที่เป็นประเทศไทย
สร้างรัฐเมืองต่างๆ พื้นที่ปะประมาณ 1.5 ล้านคน เม้าตัวเลข
ประเมินจะมีความแตกต่างกันมากก็ตาม ด้วยความเข้าใจผิด
ว่าแผ่นดินที่ตนเข้าไป ซึ่งคือ ชนชั้ลาราดอร์ในหมู่เกาะบ狎มาล
เป็นเกาะหนึ่งในอินโดนีเซีย โคลัมบัสสิ่งเรียกชนพื้นเมือง
อเมริกันว่า “คนอินเดียน”

ช่วง 200 ปีจากนั้น ผู้คนจากหลายประเทศในทวีปยุโรปได้เดินทางตามเส้นทางของโคลัมบัสข้ามมหาสมุทรและเล่นติกเพื่อไปสำรวจเมริกาและสร้างสถานะการปกครองใหม่และอาณาจิค ชนพื้นเมืองอเมริกันประสบปัญหามากที่เดียวจาก การหลงไฟเข้ามาของคนยุโรป ที่ดินถูกเปลี่ยนมือจากชนพื้นเมืองอเมริกันไปอย่างคุญญูปะและคนหนี้เรียกโน้นในภายหลังด้วยการทำสนธิสัญญา สองครามและการบังคับซู่เขี้ยว ชนพื้นเมือง อเมริกันถูกยึดไปเปรื่อยๆ ในขณะที่ผู้มาใหม่เขย้าย้ายไปทางตะวันตก ในคริสต์ศตวรรษที่ 19 แนวทางที่รัฐบาลนิยมใช้แก่ “ปัญหา” เกี่ยวกับชนพื้นเมืองอเมริกันคือ การบังคับให้ชนเผ่าต่างๆ อาศัยอยู่ในบริเวณจำเพาะที่เรียกว่า เขตสงวน ชนบางเผ่าต่อสู้เพื่อรักษาผืนดินที่ใช้กันมาแต่โบราณ ดินในพื้นที่เขตสงวนหลายแห่งมีคุณภาพต่ำ ชนพื้นเมืองอเมริกันจึงต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากรัฐบาล ความยากจนและการตกงานในกลุ่มนั้นพื้นเมืองอเมริกันเกือบจะคงอยู่จนถึงปัจจุบันนี้

สังคมร่วมกันและโรคภัยไข้เจ็บโลกเก่า (ยุโรป
เอเชียและแอฟริกา) ซึ่งคน Moreno นิยมเดินทางมีภารกิจค้ามั่นคงทำให้

จำนวนประชากรลดลงมาก และลดลงจนถึงเหลือ 350,000 คน ในปีพ.ศ. 2463 บางแห่งก็สูญพันธุ์ไปโดยล้วนเชิง เห็น แผ่น Mandans ในแม่น้ำรัตนอวาร์ดโคโนต้า ซึ่งเป็นกลุ่มที่ช่วยเผยแพร่เทอร์ ลูกวิส และวิลเลียม คลาร์ก ในการสำรวจดินแดนกรีวั่งແຕบ ตะวันตกเฉียงเหนือในปีพ.ศ. 2347-2349 ชนเผ่าอื่นๆ สูญเสีย ภาษาและวัฒนธรรมส่วนใหญ่ อย่างไรก็ตาม ชนเผ่าเมือง อเมริกันได้พิสูจน์ตนว่ามีความสามารถที่น่าตัวได้ ในปัจจุบัน มี จำนวนชนเผ่าเมืองอเมริกันเกือบ 3 ล้านคน (ร้อยละ 0.9 ของ จำนวนประชากรสหรัฐฯ ทั้งหมด) และวิธีที่นับเมืองอเมริกัน เพียงหนึ่งในสามเท่านั้นที่ยังอาศัยอยู่ในเขตสงวน

ชื่อสถานที่ในเมืองราชธานีแห่งมหานครภาษาอินเดียเนเด
เช่น มลรัฐ์แมสชาธูเซตල் โอลิโกร์ มิซิแกน มิลวิกีสีบีปี มิลวิกี
แล้ว โอลด์โดโย่ คันนินเดี้ยนแองสอนคานยูโรปในการเพาะปลูก
อาหารที่ปัจจุบันเป็นอาหารหลักไปทั่วโลก ซึ่งได้แก่ ข้าวโพด
มะเขือเทศ มันฝรั่งและยาสูบ สิ่งที่คนอินเดียแต่งประดับปัจจุบัน
คิดคันไห้ได้แก่ เรือแคนู รวมทั้งแท่นรับเดินโน้มีมะและรองเท้า
ไม่มีส้นทำด้วยหนังบางกว้างใช้สำหรับน้ำ (รองเท้ามอคัชชิน)

ประตอง

ระหว่างปี พ.ศ. 2383 - 2403 สหราชอาณาจักรับผู้อพยพ
กลุ่มใหญ่กลุ่มแรก โดยรวมแล้ว ความต้องการ การเงินเกี่ยวกับ
ไม้ เต็มผลและภาระไม่สูงนัก ไปปีที่ประชานประเมณ 5
ล้านคนต้องทิ้งคืนฐานในแต่ละปี ในคราวแลนด์ เมลังทำลายไว้
มันฝรั่ง และประชากรกว่า 750,000 คนเสียชีวิตจากการอด
อาหาร ผู้ที่รอดชีวิตก็อพยพหนีสัย เลพะในปี พ.ศ. 2390 มี
ชาวไอบิรากว่า 118,120 คนอพยพหนีไปอยู่เมริกา ปัจจุบัน
ชาวไอบิรากว่า 39 ล้านคนเป็นเชื้อสายไอบิราก

ความล้มเหลวในการปฏิรักษาของสมาชิกชั้นเยี่อรมันในปี พ.ศ. 2391-2392 ทำให้ชาวเยอรมันจำนวนมากต้องอพยพออกนอกประเทศ ในช่วงสงครามกลางเมืองอิรักกัน (พ.ศ. 2404-2408) รักษาผลิตภัณฑ์รักษาด้วยเกลือที่กำลังผลิตด้วยการสันนิษฐานการอพยพจากยุโรป โดยเฉพาะจากอังกฤษ ไม่

ประเทศเมืองมัน ผู้อยพยจะไดรับลิทธิ์ให้ดินเป็นการ
ตอบแทนการรับราชการทหารในกองทัพฝ่ายสหพันธ์^{รัฐ} เมื่อถึง
ปี พ.ศ. 2408 ประมาณ 1 ใน 5 ของทหารกองทัพฝ่าย
สหพันธ์รัฐเป็นผู้อยพยในช่วงสงคราม ปัจจุบัน ร้อยละ 22 ของ
ชาวอาเมริกันมีเชื้อสายเมืองมัน

ชาวยิวเริ่มมาอยู่เมริกาเป็นจำนวนมากเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2423 ซึ่งเป็นช่วงทศวรรษที่ชาวยิวประสบภัยการกดขี่ในยุโรปตัวน้อย ในช่วง 45 ปีจากนั้น ชาวยิว 2 ล้านคนอยู่พ.ส. ไปอยู่เมริกา ปัจจุบันชาวเมริกันเชื้อสายยิวมีจำนวนกว่า 6 ล้านคน

ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 มีคนเผยแพร่เข้าเมือง
เป็นจำนวนมากจนรัฐบาลต้องตั้งด่านเข้าเมืองแห่งใหม่ที่เกาะ
เอลลิส (Ellis) บริเวณอ่าวนครนิวยอร์ก ระหว่างปี พ.ศ. 2435
ซึ่งเป็นปีที่เปิดด่านแห่งนี้ และปี พ.ศ. 2497 ซึ่งเป็นปีที่ด่านแห่งนี้ปิดลง เกาะเอลลิสเป็นประตูสู่เมืองของคนกว่า 12 ล้านคน
ปัจจุบัน ด่านที่เกาะเอลลิสได้รับการอนุรักษ์ให้เป็นล้ำหนึ่งของ
อนุสาวรีย์แห่งเสรีภาพ

อนุสารีย์เทพีเรืองพันธ์เป็นของขวัญจากประเทศไทยรั่งศส
สำหรับชาวเมริกันเมื่อปี พ.ศ. 2427 ตั้งอยู่บนแกะหนังในอ่าว
นิวยอร์กใกล้กับมหาลัยเอดอลิส อนุสารีย์เทพีเรืองพกลายเป็นลิ้ง
แรกราชที่ผู้อพยพจะได้เห็นบันดินเด่นที่จะลายเป็นมาตราภูมิของ
พากษา ถือคำจับใจอีปันนีเขียนโดยกวีเอก เอ็มม่า ลารัวรัส
และได้รับการหลักไว้บนแผ่นโลหะที่ฐานของอนุสารีย์ “จงมอบ
ให้ฉันมีเดิค เหล่าผู้คนที่เห็นอย่างล้าของเชื้อ ผู้ยกไร่ทั้งหลาย ผู้ที่
ต่อสู้ด้วยรุนแรงและโดยหาไม่ออก ผู้ครัวเรือนร้ายแห่งชายฝั่งอัน
แออัดของเชื้อ ผู้ถูกพยาธิวิตโอมกราหน่าและรีเวล่งพากพิง
ส่งเข้าเหล่านั้นมาให้ฉันมีเดิค ฉันได้ซูตະเกียรชั้นไว้ข้างประทู
ทอง”

ជំនាញពីរដ្ឋាន

ในบรรดาผู้อพยพที่หลังไกเหล็กเข้ามายู่เมริกานั้น มีกลุ่มหนึ่ง
ที่มาอย่างไม่เต็มใจ คนกลุ่มนี้คือ ชาวแอฟริกัน มีชาวแอฟริกัน
ประมาณ 500,000 คนถูกนำมายังเป็นทาสระหว่างปี พ.ศ. 2162-
2351 เมื่อถึงปี พ.ศ. 2351 นี้ การนำเข้าทาสเริ่มเป็นสิ่งผิด
กฎหมาย อย่างไรก็ตาม การเมืองและมีสิทธิ์เหนือลูกหลาน
ของทาสยังคงมีอยู่หลังจากนั้น โดยเฉพาะทางใต้ที่มีการทำ
เกษตรกรรมซึ่งดำเนินต่อไปจนงานจำนำมากในปัจจุบัน

กระบวนการผลิตยาสูบในเดือนเมษายน พ.ศ. 2404
ด้วยการปั่นหุงสูบในครัวเรือน ไม่ใช่การหุงต้มในรัฐวิสาหกิจ
เนื่องจากสูบในครัวเรือนเป็นสิ่งที่ไม่ถูกกฎหมาย แต่โดยที่มีรัฐวิสาหกิจดำเนินการหุงต้มในเดือนเมษายน พ.ศ. 2404 ได้ 11 ลักษณะ ออกจากการหุงต้มในเดือนเมษายน พ.ศ. 2406 ใน
รัฐวิสาหกิจ ที่สูบในครัวเรือนเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย ไม่ใช่การหุงต้มในรัฐวิสาหกิจ

ลินคอล์นได้ออกประกาศเลิกทำสัมชัญญาการเมืองลัทธุลวัฐ ที่ได้แยกตัวออกจากไป การเลิกทำสัมชัญญาการเมืองลัทธุลวัฐ เมื่อการบังคับใช้บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญของประเทศไทยที่ 13 ในปี พ.ศ. 2408

แม้จะมีการเลิกาสแล้ว แต่คนอเมริกันผู้ด้วยคงถูก
กีดกันจากการแบ่งแยกลิพิวและได้รับการศึกษาด้อยกว่า คน
แอฟริกันอเมริกันพยากรณ์สวัสดิการโดยการรวมตัวกัน
อยู่พจากชนบททางใต้ปะอยู่ในเมืองทางเหนือ แต่ทว่า คนผิว
ดำที่อยู่ในเมืองก็ทำงานทำไม่ได้ เพราะตามกฎหมายและจริต
ประเพณี คนผิวสีจะอยู่ร่วมกับคนขาวไม่ได้ จึงต้องอยู่ในคืน
เลื่อมโกรಮที่เรียกวันว่า ghetto

ในปลายคริสต์ทศวรรษที่ 1950 และต้นคริสต์ทศวรรษที่ 1960 คนแอฟริกันอเมริกันนำโดย ดร. มาร์ติน ลู瑟กิง คิง จูเนียร์ (Dr. Martin Luther King, Jr.) ใช้ชีวิตการเคลื่อนไหวทางการเมืองและรุ่งเรืองแบบการประท้วงที่มีรุนแรงอันสาหัส เพื่อเรียกร้องสิทธิเท่าเทียมกันตามกฎหมายและยุติความเดียดชั�ที่ทางใต้ของชาติ

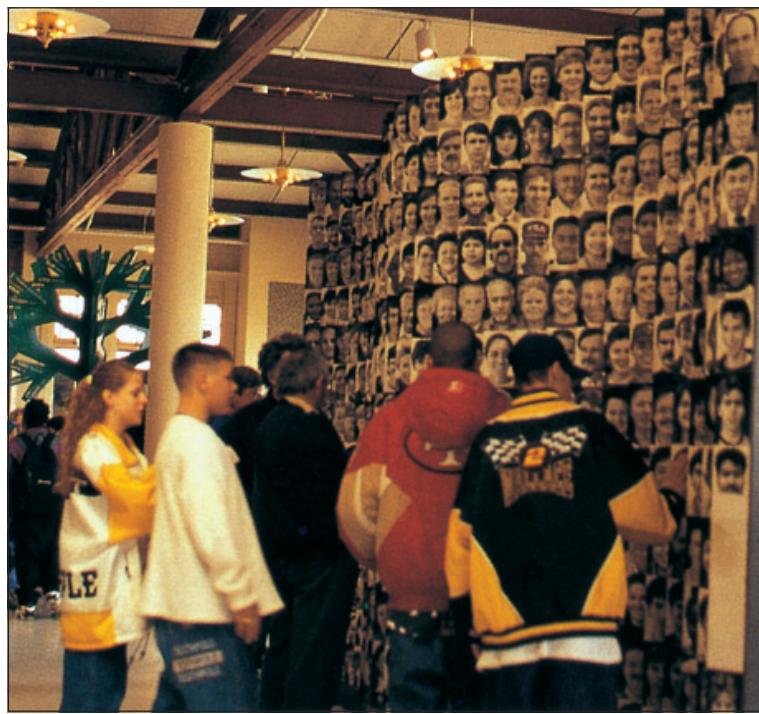
เหตุการณ์สำคัญในการเคลื่อนไหวเรียกร้องสิทธิพลเมืองเกิดขึ้นเมื่อวันที่ 28 สิงหาคม พ.ศ. 2506 เมื่อประชานครฯ เชือชาติกว่า 200,000 คนรวมตัวกันหน้าอนุสาวรีย์ลินดอร์ฟในกรุงวอชิงตันดี.ซี. เพื่อพิงค์กิล่าวสูนทรพจน์ เอกาล่าวว่า “ข้าพเจ้ามีความผันว่า วันหนึ่ง บันนีนแนลลีแดงแห่งมลรัฐจอร์เจีย ลูกหลานของอดีตทาสและลูกหลานของอดีตนายทาสจะสามารถหันตัวร่วมกันหนึ่งทั้งได้... ข้าพเจ้ามีความผันว่า วันหนึ่ง ลูกเล็กๆ ที่รักของข้าพเจ้าจะอยู่ในประเทศที่พากษาจะถูกตัดสินด้วยความประพฤติของเข้า ไม่ใช่ด้วยสีผิวของเข้า” ไม่นานหลังจากนั้น รัฐลากาสหัวรัฐเคนเนอริก้าผ่านกฎหมายห้ามการเลือกปฏิบัติในการลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง การศึกษา การจ้างงาน การเชือดหรือเข้าที่พักอาศัย และสาธารณูปโภค

ปัจจุบันนี้ จำนวนคนแอพวิถีก้าวเมืองริมแม่น้ำมีประมาณร้อยละ 12.3 ของจำนวนประชากรหัวรัฐฯ ทั้งหมด ในส่วนสามทศวรรษที่ผ่านมา คนผิวดำมีความก้าวหน้ามากและแซงหน้ากลางผิวขาวจำนวนมากขึ้นมาก ในปี พ.ศ. 2544 ร้อยละ 38 ของคนผิวดำที่มีงานทำนั้นจะทำงานในสำนักงาน เช่นตำแหน่งระดับบริหาร งานเฉพาะสาขาวิชาชีพและงานธุรการ ไม่ใช่งานบริการหรืองานที่ต้องใช้แรงงาน ในปีเดียวกันนั้น ร้อยละ 56 ของคนผิวดำที่สำเร็จการศึกษามัธยมปลายเข้าเรียนต่อในระดับวิทยาลัย เมื่อเทียบกับร้อยละ 38 ในปี พ.ศ. 2526 อย่างไรก็ตาม รายได้โดยเฉลี่ยของคนผิวดำต่ำกว่าคนผิวขาว และจำนวนคนผิวดำที่ไม่มีงานทำ โดยเฉพาะกลุ่มชายอายุน้อย อายุคงสูงกว่าจำนวนคนผิวขาวที่ตกงาน คนผิวดำจำนวนมากยังคงอยู่ในกรุงเทพมหานครเนื่องจากความยากจนในภูมิภาคที่ขาดแคลนตัวเล็กตัวใหญ่

គណន៍ និងការបង្កើតរឹងចាំបី
ប្រាគល 500,000 និង 1
សាមគមចំណេះដី

จากที่ต่างๆ ถึงความเป็นมาของเดียว

(บน) นักท่องเที่ยวเดินเข้าเด็กใหญ่
บันเกะเอลลิส ซึ่งได้รับการ
บูรณะและเปิดใหม่เป็นพิพิธภัณฑ์
ในปี พ.ศ. 2533

(ข้าง) หนุ่มสาวชุมภาพแสดงใน
งานนิทรรศการบันเกะเอลลิส

จากที่ต่างๆ ถูกความเป็นเบื้องเดียว

(ซ้าย) ผู้คนที่ค่ายชุมชนพานาเรวดรันไดมินิกันในนครนิวยอร์กในกิจกรรมประจำชาติของสถาบันรัฐไดมินิกัน

(ขวา) แอนนา ยุ่ง หมุนอยู่วัย 8 ขวบถือวงแหวนโลหะอันเป็นสัญลักษณ์แห่งเอกภาพในงานเฉลิมฉลองวันครูซูชีนในกรุงวอชิงตัน ด.ซี.

(ล่าง) นักเต้นระบำชาวพื้นเมืองเมริกันรับฟังคำสั่งจากผู้ฝึกสอนในงานศิลปะและงานฝีมือ

(ขวา) เด็กแอฟริกัน裔เมริกันถือถ้วย Umoja
(เอกภาพ) ในงานเฉลิมฉลอง Kwanzaa

ຢາເສພຕິດ

ในช่วงสามปีที่ผ่านมา ประเด็นถกเถียงเรื่องสิทธิพลเมือง
ได้เปลี่ยนไป เนื่องจากกฎหมายที่มาการเลือกปฏิบัติมีผลบังคับ
ใช้และคนพิการดำรงชีวิตร่วมสังคมเป็นหัวหน้าสหภาพมากขึ้นเรื่อยๆ
ประเด็นจึงกล่าวเป็นว่ารัฐบาลจะต้องทำอะไรหรือไม่ในการแก้ไข
ผลกระทบของการเลือกปฏิบัติในอดีต มาตรการเหล่านี้ซึ่งเรียกว่า “การยืนยันสิทธิประโยชน์” รวมถึงการจ้างงานคนพิการ
(หรือชนกลุ่มน้อยอื่นๆ) ตามจำนวนที่กำหนด การรับนักเรียน
นักศึกษาจากชนกลุ่มน้อยในจำนวนที่กำหนด หรือการแบ่งเขต
การเลือกตั้งลงมาชิกรัฐสภาเพื่อเอื้อต่อการได้รับเลือกตั้งของผู้
แทนจากชนกลุ่มน้อย การอภิปรายสาระน่วงด้วยเรื่องความ
ต้องการ ประศลทัยผลและความมุ่งมั่นของโครงการเหล่านั้น
เริ่มรุนแรงมากขึ้นในช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1990

อย่างไรก็ตาม ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดในช่วงสองสามเดือนรัชท์ที่ผ่านมาคือทักษะของพลเมืองօเมริกันผู้ขาวก้าวหนึ่งชั้วชนของชาวอเมริกันได้โตเป็นผู้ใหญ่นักจากคำปราศรัย “ข้าพเจ้ามีความฝัน” (I Have a Dream) ของคิง คณอมेริกันอย่างน้อยให้ความเคารพต่อทุกเชื้อชาติ และคนขาวก็เริ่มยอมรับคนดำมากขึ้นเรื่อยๆ ในทุกๆ ด้านๆ งานและลูกนักการเรียนในสังคม

ลักษณะเดียวกันในสหราชอาณาจักรของสหราชอาณาจักร คุณกลุ่มนี้เน้นที่นวัตกรรมมาเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ไม่จำเป็นจะจำกัดให้เกิดความเสียหายได้โดยที่ถึงความแตกต่างระหว่างสหราชอาณาจักรและแคนาดา (ในแคนาดา ผู้ที่พูดภาษาฝรั่งเศสส่วนใหญ่จะอาศัยอยู่ในบริเวณเดียว คือ รัฐควิบาก ในขณะเดียวกันผู้ที่พูดภาษาสเปนอยู่ในประเทศไทยจัดรายทั่วสหราชอาณาจักร และข้างล่างนี้วิเคราะห์แลนด์ว่าเป็นประเทศที่แม้จะมีภาษาหลักภาษาอังกฤษไม่ได้ทำให้ออกภาษารองชาติเสียไป แต่การรับรองให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษา franca ของชาติเป็นการเหยียดหมายผู้ที่พูดภาษาอื่นและจะทำให้การใช้ชีวิตประจำวันของคุณกลุ่มนี้ลำบากขึ้น

การจำกัดจำนวนผู้อพยพ

อนุสาวรีย์เพที่เรียกว่าเริ่มส่องทางให้แก่ผู้มาใหม่ในช่วงเวลาที่คนอเมริกันที่เกิดในอเมริกาเริ่มจะกังวลว่าประเทศของตนรับผู้ย้ายถิ่นเข้ามามากไป บางครั้นกลัวว่า วัฒนธรรมของตนกำลังถูกดูถูกความหรือตานอาจจะสูญเสียงานให้แก่ผู้มาใหม่ที่เต็มใจรับค้าจ้างต่อ

เมื่อปี พ.ศ. 2467 รัฐสภาได้ผ่านกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองจอห์นสัน-รีด (Johnson-Reed Immigration Act) นับเป็นครั้งแรกที่สหราชอาณาจักรห้ามคนจากแต่ละประเทศจำนวนคนที่ได้รับอนุญาตให้ย้ายถิ่นฐานเข้ามาในสหราชอาณาจักร ประจำหนึ่งๆ ในแต่ละปีขึ้นอยู่กับจำนวนของคนที่มาจากประเทศนั้นๆ ที่ได้เข้ามายังนักอยู่ในสหราชอาณาจักร แล้ว ดังนั้น รูปแบบของคนเข้าเมืองใน 40 ปีหลังนี้จะลดลงถึงจำนวนประชากรผู้ย้ายถิ่นที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่ง ส่วนใหญ่คือชาวญี่ปุ่นและอเมริกันเหนือ

ปัจจุบันนี้คนเผยแพร่เชิงนอมริกันเป็นหนึ่งในกลุ่มเชื้อชาติที่มีจำนวนเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในสหราชอาณาจักร มีประชาชนที่มีเชื้อสายเอเชียอยู่ในสหราชอาณาจักรประมาณ 10 ล้านคน แม้ว่าคนไทยในอเมริกันจะเพียงย้ายถิ่นเข้ามาอยู่สหราชอาณาจักรมากที่สุดกลุ่มนี้ โดยมีรายได้สูงกว่ากลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ และลูกหลานของคนไทยมีศักดิ์ศรีมากขึ้น มหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดของอเมริกา

ภาษาและสัญชาติ

ไม่ใช่เรื่องผิดปกติแต่อย่างใดในปัจจุบันนี้ที่คุณจะได้ยินคนพูดภาษาสเปนตามท้องถนนในเมืองใหญ่ๆ ของอเมริกา ในปี พ.ศ. 2493 มีคนอเมริกันที่มีเชื้อสายจากประเทศที่พูดภาษาสเปนน้อยกว่า 4 ล้านคน ปัจจุบัน จำนวนนี้ได้เพิ่มขึ้นเป็นประมาณ 35 ล้านคน ประมาณวันละ 50 ของคนอเมริกันที่มีเชื้อสายละตินอเมริกามาจากเม็กซิโก อิรักวันละ 50 มาจากประเทศต่างๆ เช่น เอลซัล瓦โดร์ สาธารณรัฐโดมินิกันและโคลัมเบีย วันละ 32 ของคนเชื้อสายละตินอเมริกาในสหราชอาณาจักรในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย กลับอื่นๆ ที่มีคนเชื้อสายละตินอเมริกาอาศัยอยู่เป็นจำนวนมากมากได้แก่ เท็กซัส นิวยอร์ก อิลลินอยล์ และฟลอริดา ซึ่งเป็นมลรัฐที่ชาวคิวบาหลายแสนคนหนีรัฐบาลของ卡สโตรมตั้งถิ่นฐานอยู่ มีชาวคิวบาอาศัยอยู่ในเมืองไมอามีจากกระทั่ง Miami Herald ซึ่งเป็นหนังสือพิมพ์ฉบับใหญ่สุดในเมืองพิมพ์หนังสือพิมพ์เป็นสองฉบับคือ เป็นภาษาอังกฤษและภาษาสเปน

การใช้ภาษาสเปนอย่างกว้างขวางในเมืองใหญ่ของสหราชอาณาจักร การใช้ภาษาสเปนอย่างกว้างขวางในเมืองใหญ่ของสหราชอาณาจักร ทำให้เกิดการอภิปรายเรื่องภาษา ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษ ยกตัวอย่างประเทศแคนนาดาว่า การมีภาษา 2 ภาษา (ลักษณะ และฝรั่งเศส) ทำให้มีการเคลื่อนไหวเพื่อแยกตัวออกเป็น ประเทกอิสระ ดังนั้น เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์

ระบบใหม่

ปีพ.ศ. 2508 เป็นปีที่มีการเปลี่ยนแปลงในรูปแบบการเข้าเมืองแบบเดิม สร้างรัฐฯ เริ่มให้ว่าเข้าเมืองจากลำดับผู้ที่สมควรก่อน การให้โควต้าว่าเข้าเป็นประเทศไทย เปลี่ยนไปเป็นเชิงโลก และญาติของพลเมืองสร้างรัฐฯ และผู้อ้ายถินที่มีภักดีการทำงานที่ขาดแคลนในสร้างรัฐฯ จะได้รับการพิจารณาอนุมัติก่อน เมื่อปี พ.ศ. 2521 รัฐสภายกเลิกโควต้าตามเชิงโลกและตั้งเพดานสูงสุดสำหรับทั่วโลก เป็นการเปิดประชุมรับคนวังชั้น เมื่อปีพ.ศ. 2543 ประเทศไทยกำหนดของผู้อ้ายถิน 10 อันดับแรกคือ เม็กซิโก (173,900 คน) จีน (45,700 คน) ฟิลิปปินส์ (42,500 คน) อินเดีย (42,000 คน) เวียดนาม (26,700 คน) นิการากัว (24,000 คน) เอกซ์ลาวอดอร์ (22,600 คน) เมโซติ (22,400 คน) คิวบา (20,800 คน) และสาธารณรัฐโดมินิกัน (17,500 คน)

สร้างรัฐฯ ยังคงรับผู้อ้ายถินมากกว่าประเทศใด ในปี พ.ศ. 2543 สร้างรัฐฯ มีประชากรที่เกิดในต่างประเทศมากกว่า 28 ล้านคน กฎหมายว่าด้วยการเข้าเมืองปี พ.ศ. 2533 ที่ได้รับการแก้ไขใหม่กำหนดให้จำนวนสูงสุดของผู้อ้ายถินในแต่ละปี ยึดที่นั่งได้ 675,000 คน โดยบุคลากรประจำประเทศจะได้รับการยกเว้นไม่มีการจำกัดจำนวนดังกล่าว กฎหมายฉบับนี้พยายามดึงแรงงานที่มีภักดีและผู้เชี่ยวชาญในสายอาชีวให้ย้ายกิจกรรมอยู่สร้างรัฐฯ และดึงผู้อ้ายถินจากประเทศไทยต่างๆ ที่มีคุณภาพไปอยู่ในรัฐฯ ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ด้วยการให้ชื่อว่า “diversity” (ซึ่งเรียกว่า ลดต่อริว่าในประเทศไทย) ในปี พ.ศ. 2543 มีคนประมาณ 50,000 คนอยู่ในรัฐฯ ประมาณ 3 ชนบทนี้ซึ่งร่างขึ้นเพื่อให้เกิดความหลากหลายของเชื้อชาติผู้เข้าเมือง

ผู้เข้าเมืองผิดกฎหมาย

สำนักงานตรวจคนเข้าเมืองและโอนลัญชาติสร้างรัฐฯ ประมาณว่า มีคุณประมาณ 5 ล้านคนอยู่ในสร้างรัฐฯ โดยไม่ได้รับอนุญาต และจำนวนนี้สูงขึ้นเรื่อยๆ ประมาณ 275,000 คนต่อปี คนอเมริกันที่เกิดในประเทศไทยและผู้อ้ายถินถูกกฎหมายกังวลเกี่ยวกับปัญหาผู้เข้าเมืองผิดกฎหมาย หลายคนเชื่อว่า “ผู้เข้าเมืองผิดกฎหมาย” แต่เป็นผู้คนที่ไม่ได้รับอนุญาต โดยเฉพาะหนุ่มสาวและชนกลุ่มน้อย นอกจากนี้ คนต่างด้าวผิดกฎหมายอาจเป็นภัยหนักต่องานบริการสังคมที่ดำเนินการโดยใช้เงินภาษีจากประชาชน

ในปี พ.ศ. 2529 รัฐสภាបหหนักกฎหมายว่าด้วยการเข้าเมืองเพื่อจัดการกับคนต่างด้าวผิดกฎหมาย คนต่างด้าวผิดกฎหมายจำนวนมากที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทยตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 ได้รับสิทธิในการขอพำนักอย่างถูกต้อง มีคนเกือบ 900,000 คน ถือโอกาสทำงานตามกฎหมายฉบับนี้เพื่อได้สถานภาพ

ที่ถูกต้องตามกฎหมาย กฎหมายฉบับนี้ยังมีมาตรการรุนแรงเพื่อต่อสู้กับการเข้าเมืองผิดกฎหมายและวางแผนทางโซเชียลเพื่อสนับสนุนกระบวนการที่ตั้งใจว่าจังคนต่างด้าวผิดกฎหมาย

มรดกตกทอด

การที่คนหลังให้เข้าเมริการอย่างต่อเนื่องมีผลกระทบอย่างมากต่อลักษณะแบบเริ่บกัน การลั่งบ้านกิตามอยู่ในประเทศไทยมีตั้งใจใช้ความกล้าหาญและความสามารถเปลี่ยนแปลงไปตามสถานการณ์ คนอเมริกันเชื่อสิ่งที่เรียกว่า “เต็มใจเลี้ยงและลงสิ่งใหม่ๆ รวมทั้งมีความเป็นอิสระและการมองโลกในแง่ดี หากคนอเมริกันที่ครอบครัวอยู่ในอเมริกานามแล้วเข็นความละเอียดของสถาปัตยกรรมและเรื่องราวทางการเมืองเป็นเรื่องธรรมด้า ผู้อพยพที่อยู่ใกล้จะเป็นเครื่องเตือนว่า สิทธิพิเศษเหล่านี้กำลังหายไปอย่างรวดเร็ว

นอกจากนี้ ผู้อพยพทำให้ชุมชนอเมริกันดีขึ้นด้วยการนำวัฒนธรรมดั้งเดิมของตนเองมาเข้าในสังคมใหม่นี้ คนอเมริกันผิดจำนำมากในปัจจุบันจะลองเทศกานคริสต์มาสและKwanzaa ซึ่งเป็นเทศกานคริสต์มาสและวันคริสต์มาสและวัน Cinco de Mayo (วันที่ 5 พฤษภาคม) มีร้านอาหารชาติต่างๆ มากมายในหลายเมืองใหญ่ในอเมริกา ประชาชนเชิดชู จอห์น เอฟ. เคนเนดี ซึ่งเป็นประธานาธิบดีที่ได้ก่อการรุบการผ่านกฎหมายนี้ เมื่อเขาระบุว่า “สังคมของผู้อพยพ ซึ่งแต่ละคนได้เริ่มชีวิตใหม่จากจุดเริ่มต้นที่เท่าเทียมกัน ความลับของอเมริกาคือ ชาติที่ประชาธิรัฐที่มีความทรงจำแห่งประเพณีเก่าๆ อย่างชัดเจนและกล้าลองสิ่งใหม่ๆ ...” □